

La culpa

À

Ja tinc la meua pel·lícula preferida per a la propera cerimònia dels Òscars. Com a mínim de les tres que he tingut oportunitat de veure fins al moment. "Manchester frente al mar" s'imposa davant de "La La Land" i "La llegada".

Tot i ser pel·lícules notables, d'estils i temàtiques molt diferents, el drama de Manchester s'emporta la primera posició del meu petit rànkings personal perquè ha aconseguit commoure'm amb uns personatges tan entranyables com reals.

El germà petit de Ben Affleck, Casey Affleck, fa apujar el llistó familiar amb una interpretació magnífica d'un pare desmuntat per la tragèdia i la culpa. Com es pot superar el drama? Com es pot portar una vida normal després d'una desgràcia ocorreguda en un moment? Com es pot continuar vivint quan has perdut allò que més estimes? Segons el director de la pel·lícula, Kenneth Lonergan, no es pot, no és possible.

Hi ha fets que capgiren l'univers i no deixen que es torni a posar a lloc. Les relacions humanes es compliquen, la felicitat desapareix i la vida es converteix en un successió de moments que van i vénen sense que importi si van o vénen. El personatge d'Affleck porta un gran pes al cor, un cor trencat, li diu la seva exdona. Ni la mort del seu estimat germà, ni l'obligatorietat d'encarregar-se del seu nebot adorat són capaços de fer-lo reaccionar a la vida. És que el pes és molt gran.

El muntatge ens explica la història trencada a base de feedbacks. Molt encertat en un film on es va dilucidant la trama de mica en mica. A poc a poc s'entén l'actitud apàtica i desmenjada d'aquest protagonista, a vegades mal educat, a vegades explosiu, molt sovint irascible. I quan l'entens, l'abraçaries, li pegaries una bufetada, li diries que tot anirà bé, però comparteixes el seu dolor i saps que no, que no és tan fàcil.

Potser l'edat em torna més sensible. La maternitat segur que sí. Quan els infants rodegen el drama, les emocions em suren a flor de pell. Cadascú té el seu llindar.

Sempre es diu que el temps ho cura tot. Però no és veritat. Hi ha ferides que són incurables, i més, s'hi estan infectades de culpa.